

jüket. A gondolatok magyarázták el nekik, akik, ugye, sok mindent megengedhetnek maguknak. De rögtön ki is jelentették, hogy semmi közük a dologhoz, nekik ilyesmi soha nem jutna eszükbe, és egy vékony késpenge lett a szájuk. „Akkor most mi lesz?” – de egyikük se merte megkérdezni, és nagyon megijedtek, mert látták, hogy a fluidumok is nagyon megijedtek, és ettől haragosak lettek.

Az emberek egészen más dolgokat akartak inkább, mint egy másik ember. Olyasmiket, amik előtt a fluidumok tanácstalanul tárták szét a karjukat. A fluidumok soha nem csináltak olyan vicceket, mint a gondolatok, hogy direkt nem jöttek, amikor pedig jöhettek volna, amikor látták, hogy munka van, mentek. De most elbizonytalanodtak. Archaikus arcélük egyszerre nem volt többé archaikus, csak gyámoltalan. Elkezdtek hibáznni. Ott próbálkoztak, ahol nem kellett volna, ott meg nem, ahol igen. Hirtelen olyanok lettek, mint az öregemberek, akik még hátrapomádézzák a hajukat, de már bottal is csak ritkán bátorzkodnak el a sarki cukrászdáig, és már észre sem vesznek egy újabb májfoltot a kézfejükön. A gondolatok pedig dühükben borzalmas ötletekkel lepték meg az embereket. Így születtek meg az első szuszogó kispárnák, és az emberek még kevésbé vágytak egymás társaságára. A fluidumok ugyan ettől még csüggedtebbek és konfúzabbak lettek, a gondolatok viszont egyre dühödtebben zúdították egyetlen fegyverük bosszúját az emberekre. Egy élelmes vállalkozó telefon-mesemondó szolgálatot nyitott! A fluidumoknak elkezdett remegni a kezük. Aztán a fejük is. A gondolatok most már nélkülöztek minden megfontoltságot. Az emberek égve hagyták a lámpákat a lakásban, hogy ne sötétre kelljen hazamenniük. Ezen a napon a fluidumok kiültek a parkba egy-egy korsó sörrel, és sakkoztak. A gondolatok értettek ebből, nem kérdezősködtek, hanem kiültek ők is a parkba sörözni. És akkor föltalálták a guminőt!

Sajó László

HOL OTT

hol éltem ott
 temetetlen hevernek a flakonok
 ételhordók hoznak főzelékszagot
 hol éltem ott
 flakonokat a szél a temetőig rugdosott
 rozsdás permetből iszik a halott
 hol éltem ott
 poshadt víztől püffednek a flakonok
 leporolja magát és sört bont a halott
 vízbefűlt leülepszik feljön a mocsok
 csillagrozda eszi a bádogot
 hol éltem ott
 szemembe gödröt hord a homok
 koporsón ébresztőt rögmorze kopog

hétfőfelhő takarja el a vasárnapot
harmadnapra horpadnak a flakonok
hol éltem ott
semmit sem jelentenek ezek a sorok
tonna notesz tele naplót vezet a halott
lapulnak a fűben a flakonok
hol éltem ott
temetetlen napoznak a strandokon
ki a temetésen ott van halott vagy rokon
a föld forog
az újszülött fölsír a halott még sokáig zokog
levegőért kapkodnak bugyborékolva merülnek a flakonok
hol ott
élő halottakkal teli szűk sikátorok
morzsányi mázsányi erejével a hangya tömegsírhangyabolyba
még elvánszorog
a flakonok
kétségbeesetten keresik a hozzájuk tartozó kupakot

Horkai-Hörcher Ferenc

TÖRTÉNELMI KÉPESKÖNYV

Világok omlottak össze vasárnap délután
Szívtájékon átvérzett egy patyolat öltöny
Bátor bakákat sirattak az éjszakában
Hoppon maradt habfehér menyasszonyok

Szürke és szomorú hétköznapok köszöntöttek be
Az emberek tárt szemében rianások
Kihűlt kályha előtt kuporog a szegény költő
Egy szál gyertya ég magánya szűk várócsarnokában

Színes rakéták sziporkáznak a keleti égbolton
A kiürült városban visszhangzó csecsemősírás
Vérengző bibliai fenevadak a sikátorokban
Végighúzzák véres körmüket a málló falakon

Árkokkal kötötték össze a kontinens tengereit
Folyók folyását fordították vissza egy tollvonással
Az alattvalókat megalázták hitvány hatalmasok
Az utolsó földműves egy gyár udvarán zuhant el

Az elkobzott álmokat bevagonírozták
A fővárosban szétoztották őket az éhezők közt
Rabruha, fegyencfej, zakatoló álomgyár
A sokjegyű szám a bőrödön elmosódott

Rózsaszirmok katonacsizmák párnán, pocsolyában
Összetört tükör a kiürült szálló halljában
Lovak kocognak végig a templom főhajóján
Matrózok őrzik a Téli Palotát

Hol tudnánk mi ketten beszélgetni?
Mindenütt besúgók, bírák, tömbbizalmik
A mozgólépcsőn elhaladunk egymás mellett
Mint akik nem ismerik egymást

Nem hazudunk másnak, csak magunknak
Eltitkoljuk boldogtalanságunk
Megbarnult fotók egy elveszett családi albumban
Megőrzik azt is ami nincs.

A KÖLTÖTT SZERELEM VESZÉLYEIRŐL

Dantét olvasva ajánlatos az óvatosság.
A szellemes szerző magát írta bele versébe,
hát sosem tudható, hogy a történet hol lóg át
a szerző életébe, és vissza hol talál a költészetbe.
Az olvasó is rábukkanhat képmására e lapokon,
így saját története egy másik történetbe tűnik át.
Máskor szerző és olvasó randizik egy
szöveghelyen, s a költemény felidézi azt,
ami majd bekövetkezik.

A szerelemről írva a Komédia különösen rafinált.
Megírja például Paolót és Francescát, de
csak azért, hogy a költő Beatricéhez fűződő
vonzalmát ellenpontozhassa a boldog-boldogtalan
pár. Ki szerelmes Dantét olvas, ne csodálkozzon,
ha maga is hamarosan szerelembe esik hát.

Mivel Danténál a költészet öngyógyítás,
a szerelem pedig Istenhez vezérlő kalauz,
a szerelmi költészet ima és önvizsgálat.
De ahogy a trubadúr a versét úrnőjének
címezte, az is lehet, hogy az olvasónak
szól a kódolt nyelvű üzenet.

A költészet, mondják, veszélyes terep.
S még veszélyesebb ennél a szerelem.
Dante példája azt súgja, hogy mind között
a legveszélyesebb az igazul költött szerelem.

Tallér Edina

A HÚSEVŐ*

Oldás 1 Szél

A férfiak megérik a véretem.

Tartsam tisztán magam, és legyek boldog, mert most lettem kislányból nő, mondja nagyanyám, és egy jókora vattacsomót rak a kezembe, hogy tegyem a bugyimba, aztán igyak egy korty pálinkát, mert sápadt vagyok. Beteszem, megiszom, tényleg csak egy korty, de csípi a torkomat, kicsit öklendeznem is kell, egy karácsonyestére gondolkok, amikor annyi kolbászt ettem, hogy kihánytam mind, akkor égett így a torkom. Erről meg keresztapám jut eszembe, könnyes a szemem, pedig nem akarom, előnt valami melegség, talán a pálinkától, rosszul érzem magam, fáj a hasam, a mellem szétdurran, olyan kemény, bugyimban a vatta nagyon idegen, és megmagyarázhatatlanul hiányzik keresztapám. Mindjárt bőgni fogok, gondolom, és bőgök, nagyanyám tovább tesz-vesz a konyhában, nekem háttal, mintha észre se venne, de tudom, neki hátul is van szeme. Na, nem kell pityeregni, mondja szokatlanul csendesesen, nem vagy te beteg, csak *bajod* van, ennek örülni kell, egy nő így tisztul. Menjek ki nagyapámhoz, kapál a kertben, szedjem fel a gyomot, szellőztessem ki a fejem, utána jobb lesz, meglátom. Nem megyek, fáj a hasam, és nagyon hiányzik a Kereszt, szipogom. Azt remélem, nagyanyám abbahagyja a házimunkát, felém fordul, átölel, egymás vállára hajtjuk a fejünket, úgy sírunk. Nekem is nagyon hiányzik az én drága egyetlen fiam, mondja majd, jó lenne még egyszer átölelni a fiamat, a legkedvesebb gyerekemet. Nagyanyám meg én, törölgetjük egymás arcáról a könnyeket mindjárt, erre számítok, de nem így van. Felcsattan, már hogyan mennél, kiabálja, és tényleg abbahagyja a házimunkát, felém fordul, húzzak ki azonnal dolgozni a kertbe, mit nyafogok itt, azért fáj a hasam, mert arra figyelek, ne magammal foglalkozzam, hanem a dolgommal, és meg ne hallja még

* Részlet a Kalligram Kiadónál ősszel megjelenő kisregényből.

egyszer, hogy hiányzik nekem keresztapám, gondoljak csak arra, mit mondtam neki az utolsó napján, pont én löktem a sírba.

A lányomnak gyenge még a haja, nem tudom befonni. Vékony szálú, csak libbenő pihe a tarkóján, homlokára ragadó, apró tincsek. Kimelegszik a kacagástól, hintáztatom, vagy nyakába fúrom az arcomat, pont az álla alatt, ott a legcsiklandósabb, sikongat, pukkan a nevetéstől, jaj, anya, ne csináld, ezt mondja, de azt akarja, hogy csináljam még, hadd nevetessen, amíg a könnye is kicsordul.

A szerelmem szerint a szagunk dönt el mindent. Nagyon jó, mikor váratlanul, mondjuk séta közben, a hajamból szél fújja át hozzám az illatom, különben is bejön neki a dús, fekete sörényem, mert sok van belőle, én mindenhol sok vagyok, pont ez tetszik neki, nagy munka leszek, mire végez velem. A nők sosem tudják, hol kell abbahagyni a szépítkezést, ezt meg a másik szerelmem mondja régen, miközben kérlelem, fonjuk vékony tincsekbe a copfomat, szerintem úgy titokzatosabb. Ő erre kinevet, felesleges szerinte, tökmindegy, mit csinálok magammal, az én hajamról pontosan látszik, mire számíthat a férfi, ha belekapaszkodik.

Nagyanyám szerint meg jaj lesz nekem.

Vigyázzak a véremre, mert azt a férfiak megérik, és akkor jaj lesz nekem, vagy: ne bambuljak, hanem hámozzak még krumplit a paprikáshoz, mert ha anyám férje nem lakik jól, jaj lesz nekem, ezt mondja például. Nagyanyám tudta, fogalmam sincs, honnan, állítólag érezte, hogy két gyerekem lesz és három szerelmem. Ő mindent tud vagy megérez, illetve egész pontosan a Szűzanya súgja neki, azt is például, hogy milyen lesz az én életem. Erős vagyok szerinte, sok minden átmentem már, bírni fogom felnőttként is, szoptam kétéves koromig, azok mindig többet bírnak. Csak arra vigyázok, el ne kedvetlenedjem. Ettől az egytől félt, erős, ügyes, szép és minden a családuk anyai ágon, de a férfiak mindig sötét foltjai maradnak a családfának, nehogy rájuk hasonlítsak. Nézzem meg például keresztapámat, akit már csak képletesen nézhetek meg, mert a föld alatt van, sose lehet közel Istenhez, ez a büntetése, az öngyilkosok nem mehetnek fel az égbe, ott maradnak lent, mondja nagyanyám, ez fáj neki legjobban, a fiát már sosem látja. A Szűzanya azt is megsúgta neki, hogy a férje, nagyapám, se mehet föl a mennyországba, mert ő pedig mindig káromkodott. Amíg csak élt, valamin állandóan kesergett, aztán szidta Istent, pont, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá, az utolsó pár évben. A kurva istenit, mondta nagyapám, és elkezdett köhögni. Fuldoklott, káromkodott, fuldoklott, káromkodott, ezt csinálta jó sokáig, és a végén meghalt. Abban viszont biztos volt nagyanyám, hogy ő a mennybe kerül, találkozik az összes halott lányával, nővéreivel, anyjával, nagyanyjával, mindenkivel, csak keresztapámmal és nagyapámmal nem, pont a férfiak maradnak a föld alatt.

Anyámat az élet jobban érdekli, mint az égiek, ő azért szomorú, mert nem láthatja többé a testvérét, itt a földön. Úgy dönt, a bátyja temetésén kinyitattja a koporsót, és hív egy fényképészt, hogy örökítse meg a halottat a szép, fekete öltönyében, ha nagyon hiányzik, legyen mit nézegetnünk. Sötétbarna, lakkozott fakoporsó, a belseje fehér selyemmel, csipkével bélelt, és keresztapámmal, aki kábé húsz kilóval látszik többnek, mint két hete, mikor hígítót ivott, de ezt csak messziről látom, könnyörgök anyámnak, ne kelljen odamennem, megpusztilnom. Ő szelíd szemrehányással kérdezi, még most sem szereted keresztapádat, csillagom? Kilencéves vagyok ezen a temetésen, adnak két

nyugtatót, mielőtt elindulunk, nem nagyon akarok menni, de muszáj, azt mondja nagyanyám, legalább halálában tiszteljem, ha már korábban nem tettem, olyat mondtam neki, amit életem végéig bánni fogok. Ez, mondjuk, igaz, elég régóta félek, hogy jön a megtorlás. Egyszer keresztapám kikel a sírjából éjszaka, amikor mindenki alszik, betöri az ágyam fölötti ablakot, benyúl értem, és a fülemnél fogva kiráncigál, magával visz a föld alá, le a sírba, gyere csak velem, megmutatom, milyen a halál, amit kívántál nekem, ezt mondja majd.

A *másikat* választja. Velem minden olyan bonyolult, sosem tudni, mit akarok, kiszámíthatatlan, mi tesz boldoggá engem, panaszkodik a szerelmem. A *másik* legalább egyszerű, ráadásul pontosan tudja mindig, mit kell tenni, merre kell menni, vele oda jut az ember, ahová indul. Mármint a szerelmem oda jut, ha minden igaz, ezt tervezi. A férfiaknak szükségük van egy erőskezű nőre, házasság a megoldás az ő bajára, az a lány tényleg erőskezű, tudja, mit akar. Nekem meg a számra mondd, hogy ügyes, érvelek kedvesen, szememben sok-sok ígérettel, kicsit az is számít, nem, kérdezem, és mosolygok, hátha az segít. Hozzábújok, vállára hajtom a fejem, szeretlek én, jöjj vissza hozzám, éneklek viccesen, őt is jobb kedvre derítem, ezt remélem, de a szerelmem hajthatatlan, ragaszthatatlan szív, dúdolom magamban a másik nótát, míg ő komoly marad, és elszántan mondja tovább, amit eltervezett, hogy elmond nekem. Látod, ez a baj benned, nincs rajtad fogás, minden komoly dolog előtt elmenekülsz, kisiklasz, megfoghatatlan vagy. Sőt, inkább puha vagyok, mint a csiga, mondja dühösen a szerelmem, mindent eltűrök, velem mindent meg lehet csinálni. Legalább haragudjak, sírjak vagy kiabáljak, csináljak már valamit, nem veszem észre, hogy pont most hagy el engem? Neki család kell, amiye még nincs, de lesz, a *másik* megmondta, ígérte, élnek majd, mint hal a vízben. Nekem is csak ezt tudja tanácsolni, a család majd összeránt engem is, keressenek magamnak egy jóra való embert, aki szeret is, irányít is, hogy végre jussak valahova. Paradicsom, paprika, apuci, kisbaba, ez kell nekem, nagy kirándulások hétvégén a szabadban, erőskezű férfi, aki utat mutat, ha eltévedek, ő erre alkalmatlan, még térkép segítségével sem tud tájékozódni, ilyesmiket mond nekem a szerelmem. Szerintem kezdi túlmagyarázni ezt a dolgot, fáradok, unom már, mondom, húzzon a francba, ha ilyen vak, mert tényleg az, hagyjon engem ezzel az útvonalkereséssel, semmi szükségem térképre, pont most lettem világtalan.

Vak vezet világtalant, olyanok vagyunk mi ketten, te és én, ahogy sétálunk a parkban, egyikünk sem tudja, hol vagyunk, az illatok szerint tájékozódunk. Eddig elég volt az ösztön, a megfelelő pillanatokban beletúrni a hajamba, vagy imádkozni a Szűzanyához, ahogy nagyanyám tanította, kérni, hogy segítsen, épp jókor fújjon a szél, megfelelő irányból, odaillő illatot. Ha ketten vagyunk, nem tévedek el, úgymint mindig hozzád indultam.

Vissza kell vágni a lányom haját, sokszor, rövidre, attól megerősödik, tanácsolja egy *másik* anyuka, akkor nem lesz majd ilyen kócos sem, nem kunkorodik, göndörödik, rakoncátlankodik, szép, rendezett frizurája lesz, próbáljam csak ki, ne hagyjam így, szegény, olyan kis szertelen. De a lányom királylány, mondom, naphosszat a tükör előtt játszik, van egy fehér tütyje, igazi koronája, anyám vette neki karácsonyra, ahhoz kell a hosszú haj, ki látott már rövid hajú királylányt?

Végül keresztapám megkegyelmezett, nem húzott magával a föld alá, legalábbis eddig nem. Abból gondolom, nem haragszik rám, mert szerintem meg sem halt, fa lett belőle. Először azt hittem, egy kis vadvirág a sírján, talán szél fújta oda a magját. Kezdet sarjadni, cuki kis növény, utat talált magának a sírkő egyik repedésében, és kikanalált. Növögetett, én meg hagytam, legalább lesz mindig friss virág, gondolhattam volna akkor, ha tudom, nagyanyám halála után, én úgysem hozok ide virágot, csak hét év múlva, amikor felhív a temetőcsósz, én vagyok a legközelebbi hozzátartozó, mondja, el kéne döntenem, mi legyen, mert a márványkő szétnyílt, egy rohadtnagy fa nőtt ki keresztapám sírjából.

Rövid hajú királylányok márpedig nincsenek, ezt első kézből tudom, lettem egyszer én is rövid hajú. Összefontam egy copfba a hajam, és nagyanyám régi szabóollójával lenyisszantottam, ott porosodott a vastag, fénytelen fekete fonat az asztalomon napokig. Végül eldöntöttem, hol a helye, a tied lehet. Én akkor tudtam meg, hogy rövid hajú királylányok nincsenek, mikor elhagyott a szerelmem. Ezen úgy elszomorodtam, hogy élni se akartam már, mit ér egy nő trónfosztva, inkább meghalok, gondoltam, hátha én is fa leszek, vagy vadvirág, és lépéseket is tettem ez ügyben, felhívtam egyik barátomat, hadd tudja meg az egész világ, én többé nem leszek, ma meghalok. Azt mondta a barátom, oké, csak még egy picit várjak, amíg átjön hozzám, mert ő viszont megígérte magának, hogy addig nem hal meg, míg legalább egyszer az életben nem szerelmeskedem vele, úgyhogy tartozom neki ennyivel. Ő volt a másik férfi, aki a legtöbbet tette értem.

Nem vágom le a lányom haját, nőjön csak, ha vékony és gyenge, annál jobb, könnyebben libben, ha fúj a szél, viszi az illatát.

Kötés 2 Csomó

Van egy dal, egy kislány meg egy hinta szerepel benne, és attól függ, miről szól, hogy ki éneklé, meg hogy kinek. Régen anyám énekelte nekem, ha nála aludtam, és akkor arról szólt, hogy ül a kiscsaj a hintán, vagyis én, fenn az ég, lenn a föld, kettő között él egy hölgy, ilyesmi. A refrénben dolga akadt anyámnak: majd, ha egyszer felnőttem, visszajövök érted, leveszlek a hintáról, ne sírj addig, kérlek. Amikor itt tart a nóta, akkor sír fel az ember, jó nagyot bömbölök, beletúrok anyám hajába, hozzábújok, elaluszom, csorog a nyálam, mindkét karom az arcom mellett, alszik a gyerek, mint akit fejbe löttek. Egy háromévesnek hiányzik a böngés, mint a falat kenyér. Vacsora, fürdés, altatódal, ujjszopás, anyám, bömbölés, alvás. A fiának elég volt azt énekelni, hogy jó éjt, gyerekek, búcsúzik a Füles mára, itt kezdett el torkaszakadtából ordítani, kérdeztem, mért, mert *mára*, mondja ő, ma már nem lesz itt. De holnap itt lesz, vigasztalom, majd akkor holnap nem sírok, sírja, és persze holnap is azt kéri, énekeljem a búcsúzóst, mert böngni akar meg bújni. Én, mondjuk, azért böngtem, mert végzetesen hosszú időt kellett a dal szerint anyámra várni, míg visszajön. A lányom is sír ettől a helyzettől, ő meg azért, mert fenyegetve érzi magát, hogy visszajövök, és akkor nem hintázhat tovább, anya, ne vegyél le, jó, szipogja. Egyébként a Füles jobb dal, mindenkinek ajánlom, az a hintás egy kicsit zavaros, valami mákos rétesről is van benne szó, rohadtnem illik a történetbe, végül is mindegy, az a lényeg, hogy búcsúzó, és van benne ígéret.

Sok helyen laktam már, az elején nem zavart, észre se vettem, mentem valahova, az úgyis van mindenhol, valahol mindig van az ember. Megálltam a csomópontnál, és ha errefelé tartott az első autó, akkor erre, ha arrafelé, akkor arra mentem. Az országutakon különben is könnyebb az eligazodás, mert táblák mutatják, mi hol található. Ha már benne vagy valamiben, mármint egy városban, úgy értem, akkor nehezebb, ráadásul minél tovább tartózkodsz egy helyen, annál bonyolultabb útvonalakon jársz. Ha mondjuk csak azért megy ide vagy oda, hogy meglátogasd a barátodat, néhány napot jelen vagy, az elég egyszerű. Lestoppolsz egy kocsit, pont a lakás előtt tesz le, ahova jöttél. Este elfogy a cigid, leszaladsz az éjjel-nappaliba, onnan még visszatalálsz, aztán másnap úgyis mész tovább. Akkor van baj, ha nem látogatóban vagy. Vagy de, de közben mégis úgy alakul, hogy ott ragadsz egy-két évre, mert akkor az éjjel-nappalin kívül máshova is *kell menni*, nincs mese. Ha már ott élsz valahol, nagyon el lehet tévedni. Persze nem mutathatják állandóan táblák, ki merre menjen, ez bonyolult, akkor még nagyobb lenne a káosz, mindenfelé csak nyilak, biztos összekeverném, melyik kié. Valaki másnak az útján indulnék, és akkor kész a baj. Ebbe az útkeresős-mutatós dologba régebben állítólag egy görög lány is beleszaladt. A mese szerint első látásra beleszeretett egy nagy, erős férfiba, aki ráadásul tanácstalan volt, harcolnia kellett valami szörny ellen, de félt, hogy nem talál majd vissza, nehéz az út a szörnyetegig, labirintuson keresztül vezet. A lány segít, ad neki egy aranyfonal-gombolyagot, amit a pasi a labirintus elején megköt, aztán viszi, húzza magával, így visszafelé a fonál mutatja az utat. Legyőzte a szörnyet, meg még tűszokat is szabadított, aztán elmenekül, magával viszi a lányt is, de csak egy darabig, mikor kikötnek egy szigeten pihenni, amíg a csaj alszik, a fickó egyszerűen otthagya, tökegyedül a szigeten, tisztára megszívatta, senki se érti, miért, meguntta talán, vagy mi, nem tudom. Jó nő lehetett ez a lány, vagy kurva nagy szerencséje volt akkor, pont arra jön egy isten, egy olyan, aki imád enni, inni, szerelmeskedni, beleszeret, feleségül is veszi, nagyon jól jár a csaj, a legjobban. Úgy képzelem, még mindig együtt vannak, és a férfi, ha részeg, azt éneкли, megkeresem azt a szigetet, ahol csak veled élhetek.

Mostanában meg, ha zavar, hogy eltévedek, jön értem a szerelmem, vagy felhívom telefonon, és akkor mondja, itt balra, ott jobbra, menjek felfelé vagy lefelé, mindenfelé mondja, hogy merre menjek. Mások meg azt, így könnyű, nekem könnyű, mindenből a legtöbb jutott, ez mondjuk igaz, de egy seggel két lovat például nehéz megülni, úgyhogy nem mindig könnyű, ha sok. Ilyenkor döntenem kell: fekete-fehér, igen-nem. Én a nemet választom, az a biztos, legalábbis addig, amíg nem tudom pontosan, mit akarok, mert azt azért az ember jobban tudja, hogy mit nem. A lányom egyéves korában szólalt meg először, kezdhetne volna úgy, hogy anya vagy apa, esetleg apanya, a teljesség kedvéért, de ő azt mondta: *nem*. Altatni akartam, a delelés következett, ilyen korban az még fontos. Odamentem, megfogtam hátulról, vinném aludni, erre ő minden izmát megfeszítve még inkább belekapaszkodik az asztalba, mereven előrebámul, és határozottan azt mondja, nem. Örült, hogy tud már állni, érezte magában az első lépés lehetőségét, naphosszat csak toporgott az asztalba kapaszkodva, és várta, majd mindjárt rájön a trükkre, tudni fogja az első lépés titkát. Ráhagytam, vártam, mi lesz ebből, gondoltam, ma sikerül, pont most lesz az indulás. Elég sokáig állt még ott, nekem háttal kapaszkodott, csak a vállán meg a nyakán láttam az elszántságot, a feszülést meg a várakozást, nagyon várta, hogy most valami tényleg lesz, de végül is az lett,

a lépés sejtése kevés a menésdologhoz, úgyhogy egyszer csak oldalra billent, lerogyott, komótosan a fejét is a földre hajtotta, egy pillanat alatt elaludt.

Gaia, az ukrán kurva meg én ugyanott dolgoztunk, olyan viszki-kólás, diszkólámpás helyen. Otthon, ahol született, és ahol az apja, anyja meg gyereke él, valahol Ukrajnában, ott gátfutó, csak kevés a pénz, nem jut belőle pelenkára se, ő mesélte, általában minden kurvának van egy szívhezszóló meséje. Vagy elhiszed, vagy nem, a szépeknek elhiszed, nekik könnyebb hinni, bár a szerelmem szerint pont az a baj a szép nőkkal, hogy az sem igaz, amit kérdeznek. Gaia szép, gyorsan híre megy, gyerünk, bazmeg, nézzük meg, mondogatják a férfiak, és jönnek, nézegetik, leginkább csak nézegetik, elvinni nincs pénzük, meghívják egy viszki-kólára, mert azt kér, annak van szaga. Azt kell kérnie, én meg töltöm, fél decit számolok, de csak egy csepp alkoholt teszek a poharába, ennyi elég ahhoz, hogy illata legyen, a pasik nem veszik észre, átvágjuk őket, ők berúgnak, Gaia nem. Muszáj így csinálni, a férfiak megsértődnek, ha egy kurva nem iszik velük, de ha részeg, mármint Gaia, nem tudja, mit csinál, mi az elég, és akkor gáz van, pénz nélkül is elmegy dugni bárkivel. Jó sokat fizetnek itt nekem, egyhavi bér elég a féléves tandíjra, a többiből meg lehet élni, szépen meg lehetett belőle élni, én csak olyan munkát vállalok. Az lesz a dolgod, itt állsz a pult mögött, be fognak jönni a vendégek, mert nagyon szépen mosolyogsz, mondja a tulaj az első találkozáskor. Neked mást nem kell csinálni, csak kiszolgálod őket, mármint a vendégeket, *ha nem akarod, nem is kell tudnod*, mi van a hátsó teremben, te *tiszta* vagy, mondja, és belecsíp az arcomba, nyugi, ismerem apádat, de anyám férjére gondol. Nem akarom tudni, mi van a hátsó teremben, amikor Gaiát egy *másikkal* együtt behozzák először. Felvételizniük kell, a tulaj mondja így. A *másik* túl szőke, túl sovány, túl hangos, helló, geci, aggyá pezsgőt, mondja nekem, húzzál már a picsába, majd ha én akarom, akkor van pezsgő, ordít rá a magas, fekete, szerb férfi, akit ismerek már jól, ő szállítja a csajokat. Ha nincs nálunk dolga, akkor is bejön hozzám, mindennap bejön hozzám, kávé kér, félelmetes vagy izgalmas, ahogy kéri, nem tudom, nem is akarom, de jó, ha bejön. Kortyolgatja a kávéját, néz, beszél, leginkább arról, hogy a világon a legfontosabb a család, neki gyönyörű a családja, de engem nem úgy néz, kerül, fordul, ad egy csokor virágot, másnap parfümöt vagy egy rúzt, mindennap kapok valamit, megköszönöm és mosolygok, csak mosolygok, abból baj nem lehet. Gaia nem kér pezsgőt, csendben van, száznyolcvan centis, hosszú combú, barna lány, almamellel, kicsit karikás szempár, éppen annyira, amennyitől egy valamirevaló férfi elérzékenyül. Különvonul a kisszobába, átöltözik, a *másik* meg már vetkőzik, ledobja a pólóját, a melle, mint az a hosszú szemű szőlő, kecskecsöcsű, így hívják, nagyon finom, mármint a szőlő, nagyapám kertjében volt belőle elég, gyere biliárdozni, geci, mondja, erre kap egy pofont a szerbtől, de röhög tovább, be van tépve. Túsarkú, combig érő, fekete lakkcsizma van Gaián, amikor visszajön, ahol a csizmának vége, ott kezdődik a neccharisnyája, ahol annak vége, ott meg a piros kis miniszoknyája, de a combjának még mindig nincs vége, hosszú, izmos lánycombok, bazmeg, ez tényleg gátfutó, mondja a tulaj, és nagyon örül, tessékeli a hátsó terembe a vendégeket, jó sok férfit, nyolcat, tízet. Mielőtt ő is eltűnne, még hátraszól nekem, húzzál pezsgőt, de kurva sokat. Benn először ricsaj, hallom a *másik* vihogását, valami zene, sikongat a csaj, férfiak röhögnek, viszem be a pezsgőt. Töksötét, csak a kis színpadot világítja be valami kékes fény, amitől mindenkinek idétlenül fehérnek látszanak a fogai, vicsorgó fogsorokat látok, meg a kecskecsöcsűt, ahogy kapaszkodna

fel a színpad közepén ágaskodó fémrúdra, de megcsúszik, seggre esik, vihog, a túl szőke haja mind belelóg az arcába, talán jobb is így. Menj a picsába, mondja a szerb, és arrébb löki, rá az egyik fotelra, a csaj vihog még egyet, aztán beajul. Hozzá még egy kört, mondja az egyik férfi. Mire visszaérek, Gaia táncol a színpadon, alig merek odanézni, de odanézek, karikás a szeme, nem nagyon, csak *pont annyira*, amennyire kell, minden hibátlan, csak a kis karikák vannak, hogy legyen miben *megakadni*. Húzzál ki, ordít rám az egyik férfi, de a tulaj leinti, és megemlíti anyám férjét, kimegyek, úgys ki akartam már menni. Kis idő múlva véget ér a zene, nem jönnek ki a férfiak, meg Gaia is benn, a tulaj kiordít, hogy hívjak egy taxit, és menjek haza azonnal, mára vége.

Mint az állatok, úgy viselkedünk, csak összefekszünk, és élünk bele a világba, mondta egyszer nagyanyám, nagyon haragudott rám, nem erre tanított, ha komolyan gondolom, mondjak igent, és *esküdjek meg*, mert amit Isten előtt ígérek, csak azt nem törheti meg ember. Hát akkor nem ígérek semmit, nem lesz mit megtörni, és kész, majd én elmosogatok, válaszolom nagyanyámnak, és igyekszem kivenni a kezéből a koszos edényt, majd nem teljesen vak már, semmit nem tud megtisztítani. Hétéves voltam, mikor anyám hozzám ment a férjéhez, én a koszorúslány, kék ruhában, földig érő, selyem, az elején egy nagy barnás folttal, kék ruhán barna, fodros körök, leittam kólával. Ülök a templomban, keresztapám sír, meghatódott, olyan részeg, anyámnak és férjének becsavarják valami fehér rongyba a kezét, így csomózták össze őket képletesen, súgja a fülembe nagyapám, hogy én is tudjam, mi történik. Fészkelődöm, a csuklómát dörzsölöm, utálom, ha a csuklómát szorongatják, nekem nem kell csomó, főleg nem a kezemre, túl szoros, *elszorítja a vérkeringést*, még a pudingban is zavar a csomó, nem bírom lenyelni, öklendezem tőle.

Az a baj, mindig a legrosszabbat hozza ki belőle, ezért fél tőle, de szereti, ha meglátja, elborul az agya, és mindent megtesz, amit kér a férfi, mindent, még annál is többet, meséli Gaia, és már félig részeg. Nemsokára megint jön a szerb, elviszi a lányt, az boldog ettől, részeg lesz teljesen, a szerb megbassza, vagy nem tudom, mit csinál vele, másnap nekem hoz ajándékot, a férfiak tényleg nem tudják, ki mit ér. Gaia meg a boldogságtól, hogy bármit vagy akármit, de tett vele valamit a szerelme, hálából szanaszét hagyja magát kefélni mindenkivel, egész éjjel, minden éjjel, aztán másnap jéggel hűtöm a szemét, hogy estére apadjon le a duzzanat. Ikrei vannak Ukrajnában, nyomorékok, egy rohadt, részeg szerelem gyümölcsei, ő meséli így, mármint Gaia, a gátfutó lány, magányos volt, sokat ivott, és jött ez a geci, ha meglátja, megőrül, muszáj vele lennie, így lettek az ikrek is, és lehet még bármi, mindegy neki, csak legyen valahogy a férfi. Elképzelem a lányt, könyörög a szerbnek, fújja részegen ugyanazt a nótát, újra meg újra, legyél a szeretőm, a férjem, a fiam vagy apám, valamim, csak *velem*, édesem, légy velem, és elkerül a félelem. Meséltem Gaianak egy másik csajról, aki rá emlékeztet, mondtam, az nem hagyta magát, na, jó, ő is összevissza kavart mindenkivel, de ha már nagyon bántották, simán levágatta valamelyik pasija farkát, ki is harcolta, hogy istennőként kezeljék. Gaia szerint ez hülyeség, az ilyesmit nem lehet kiharcolni, erre születni kell, a szerb farka meg a *legjobb*, úgyhogy én azt csak hagyjam békén.